EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 2 | Gener-Febrer de 2001 | Difusió gratuïta

EDITORIAL

Durant aquest Nadal, hauran matat el gall i a la tia Pepa li hauran venut un tall, entre molts d'altres productes. Mentre molts consumien en excés i han assistit a àpats d'una abundància absurda o han passat un cap d'any de disbauxa i drogues –legals o no-, d'altres –com sempre- passaven gana, eren aixafats o torturats. Sense anar gaire lluny, en aquest país de democràcia, des de l'1 de desembre 50 presos del anomenat FIES es troben en vaga de fam per reivindicar els seus drets sistemàticament aixafats per l'estat i els seus funcionaris que alhora són recolzats pel silenci còmplice de la societat. Llibertat i responsabilitat no són conceptes que es puguin separar i és per això que mentre algú estigui mancat de llibertat, no podrem sentir-nos lliures: és responsabilitat de tots lluitar contra la injustícia i per la llibertat.

Estem satisfets de poder fer sortir aquest segon número del nou pèsol, sabem que el primer ha agradat als qui havia d'agradar i sens han assenyalat algunes qüestions a millorar; ho intentarem. D'altra banda sabem que a alguns no els hi ha agradat ja que posava de manifest el seu menyspreu cap a les persones en explicar per exemple, les males condicions laborals a les que sotmeten als treballadors i treballadores. Potser, aquests explotadors, amb el Nadal han recuperat la humanitat perduda, però ho dubtem i seguirem donant veu a totes les persones explotades del Berguedà que vulguin denunciar la seva condició des de les nostres pàgines. Esperem les vostres col •laboracions, fins la pròxima.

SUMARI

ACTUALITAT: **Especial brutalitat policíaca,** carceles centros de exterminio, contra el racisme:justícia social!, Cercs en alta tensión.

LABORAL: ¡Canya a les ETT's!, Fora ETT's del Berguedà!

DIDÀCTICA i DEBAT: Neguem-nos a participar en el festí de la ignomínia

RECOMANACIONS: Contrainfos, La represión del deseo materno y la génesis del estado de sumisión inconsciente

POESIA: Corazón sin sangre, Pres.o.s.

CINEMA: Un paradigma del cinema antibel.licista: la segona guerra mundial

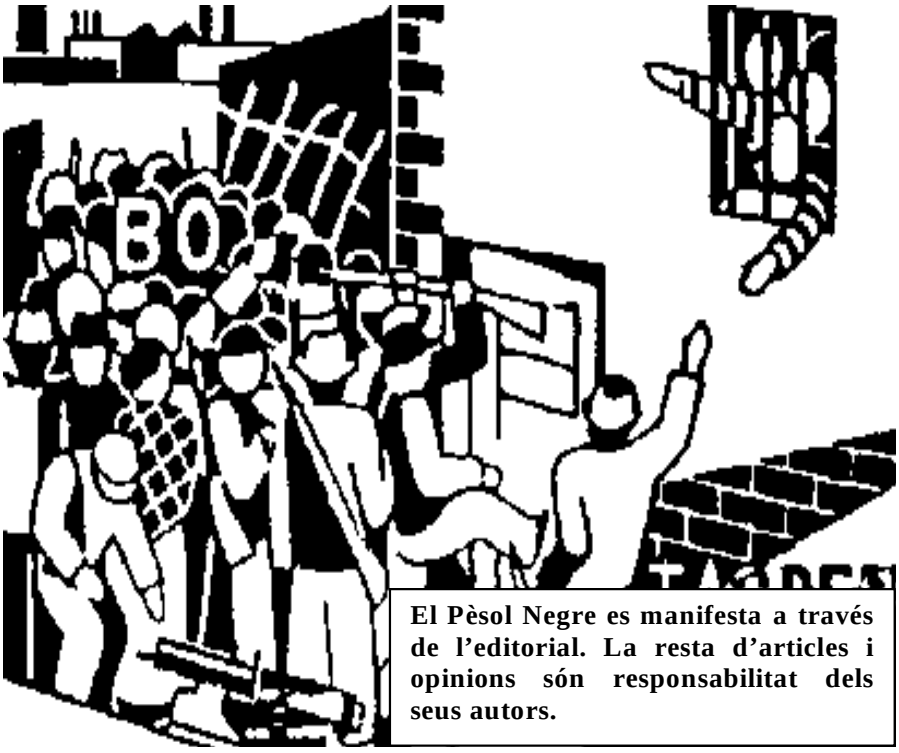

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

+POLICIA ?

Des de farà unes setmanes, s'han atorgat les competències del trànsit al cos policíac repressor de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra.

Aquest fet és degut a les aspiracions del nostre "honorable" president de la Generalitat a crear un cos policíac català que defensi els interessos de la burgesia catalana i mantingui el "seu" ordre als carrers, intentant així, fer fora el fantasma del tricorni espanyol.

Ja fa uns 4 anys que son instal •lats a la nostra comarca, augmentant la plantilla, innecessàriament, any rere any, de joves conformistes que tant sols tenen l'afany de viure en una societat governada pel capitalisme, pel benestar personal i per tenir més calers a les butxaques per sentir-se mes a prop dels de dalt; amb la promesa d'oferir-los un treball "digne" i honorable".

Són les noves tropes de la burgesia catalanes, dirigides per CIU.

Les conseqüències d'aquests fets de crear i mantenir un cos policíac català, és destinar menys diners públics a d'altres sectors de la nostra societat com la sanitat, l'educació ... apareixent així la privatització d'escoles , hospital, consultes... ; per exemple : els millors metges no estan als hospitals públics, tenen la seva consulta privada i cada cop hi ha menys subvencions a escoles i universitats públiques, en benefici de les privades. Perquè no invertir mes en sanitat i educació que no en policia i mantenir el "seu" ordre públic?

I és que són nombrosos els casos que remarquen l'ineficàcia i l'incompetència d'aquest cos policíac a la nostra comarca; amb actuacions repressives, indiscriminades, i amb falta de claredat, en algunes accions que no han sabut respondre a les inquietuds del ciutadans.

És el cas de 4 joves que van ser detinguts i empresonats sense cap raonament lògic; la detenció i apallissament d'un jove independentista en el transcurs de la volta ciclista a Espanya per Castellar de N' Hug (òbviament no mostrat pels "mitjans de manipulació"); la detenció agressiva i violenta d'un jove que fou utilitzat com a cap de turc per les destrosses produïdes a una ETT de la nostra comarca; l'extorsió i l'interrogatori a que varen ser sotmesos uns joves innocents davant l'aparició d'unes pintades reivindicatives; i també el temps que tarden sempre a presentar-se als llocs davant d'algunes accions de violència gratuïta.

És per això i molt més que una part del nostre poble sent odi envers a aquest cos i es qüestiona la seva autoritat. Denunciem la seva ineficiència, la repressió i autoritarisme que una part del nostre poble ha viscut amb aquest nou cos policíac i, ens qüestionem la seva arribada i les seves accions.

ni Guàrdia Civil de l'Estat!
ni Mossos de la Generalitat!

CARLES & ALBERT

BERGA ESTRENA NOU COS DE MOSSOS D'ESQUADRA PARALÍTICS. Això és el que es pot pensar en veure aquesta imatge. Però no, el que passa és que els J.I. Joe catalans aparquen on volen sense respectar res ni ningú com no podia ser de cap altra manera. (*Efa*).

"¿Quieres hacer imposible que nadie oprima a su semejante? Entonces aseguraros de que nadie posea el poder" ***M.Bakunin***

INCREÏBLE, PERÒ CERT!

La nostra és una narració d'indignació i de rebuig, a causa de l'engany i la injustícia a què ens va sotmetre la policia autonòmica catalana, "mossos".
La història va començar un divendres al vespre, quan ens van veure involucrats en uns aldarulls, els quals, nosaltres vàrem evadir. Amb tota la bona fe del món, vam esperar als "mossos" (no ho tornarem a fer mai més) per explicar els fets succeïts.

Van arribar amb aires de superioritat, sense saber què havia passat i només guiant-se amb els primers que van parlar. Ens van registrar i ens digueren que no patíssim, que ells ja coneixien els altres i que quan s'hagués calmat una mica tot, ja podríem marxar. Però al cap d'una estona, ens van dir que hauríem d'anar a comissaria per explicar el que havíem vist i seguidament ja podríem marxar. Baixàrem voluntàriament **amb el nostre propi cotxe** fins a la comissaria. Allà ens van fer esperar una bona estona a la sala d'espera, i ens digueren que ja ens aniriien cridant per anar a declarar. Llavors ens van anar fent entrar un per un, i sense deixar-nos ni declarar, ens van detenir! Per escàndol públic i lesions. A continuació, ens van fer despullar mirant-nos fins i tot analment i parlant-nos amb molta prepotència. Ens llegiren els drets i ens tancaren.

Durant les quinze hores que ens van tenir tancats, només ens donaren un entrepà petit i un quart d'hora després de haver-lo menjat, ens donaren un got d'aigua, del qual n'havíem de beure els quatre.

Després ens van prendre les empremtes dactilars i ens feren fotos com a autèntics delinqüents. Durant tota la nit els mossos feien comentaris de molt mal gust com per exemple: "Imagineu-vos que esteu a la casa del Gran Hermano".

Finalment, després de moltes hores de son, cansament, nervis, i de no entendre res, ens van portar emmanillats davant el jutge (increïble). El jutge ens va deixar anar al cap de cinc minuts de declarar.

Tristament, amb judici encara pendent i sense saber certament si ens quedarà alguna falta o antecedent ens acomiadem: Marc, Moi, Jordi i Xavi. Amb el desig de que el que ens va passar no li succeeixi a ningú més, i amb el rebuig incondicional contra totes les forces d'ocupació de l'Estat.

Marc, Moi, Jordi i Xavi.

EL PERQUÈ DE TOT PLEGAT

Tot va començar una nit d'estiu, en la que estàvem asseguts als bancs de la font del ros. Va venir un conegut que havia tingut problemes amb els mossos d'esquadra, en arribar ens va explicar que 3 mossos l'havien apallissat brutalment dins d'un portal i ens va mostrar les lesions. Tenia morats repartits pels dos braços i rascades a l'esquena.
Estàvem parlant dels fets quan va passar una patrulla de locals pel nostre davant mentrestant estàvem insultant i amenaçant els mossos pel que acabaven de fer. Els locals van parar i van venir a veure que

passava. Quan ens vàrem preguntar que perquè estàvem cridant, va sortir el tema i els hi vam explicar. Quan van veure les lesions del company, li van dir que ells mateixos l'acompanyarien a l'hospital i que allà li farien un "parte" amb el qual els podria denunciar. Ell va acceptar i s'en va anar cap a l'hospital.

Tots ens vam quedar molt parats, sempre hem tingut merders amb la merda de policia, però tant com per acabar a cops de punys... Davant de l'injustícia que acabàvem de suportar, vam decidir actuar de manera contundent i vam pensar de fer un còctel molotov i anar-lo a tirar al quarter dels mossos. Un grup va preparar-lo i uns altres el van anar a tirar. Hi van anar amb motos, quan ens vam disposar a tirar-lo el drap del còctel va sortir i el cocu va fallar. Va quedar a uns 50 metres del quarter en territori de la Joviat, ni tal sols era en el territori del quarter. Aquesta versió contrasta completament amb el que van dir els mitjans de desinformació locals (Regió 7) que situava el còctel sols a 25 metres del quarter i com si hagués representat un gran perill pels mossos.

Aquesta mateixa nit els mossos –tres patrulles i el jefe- van trobar gent als bancs de la Font del ros i entre la gent hi havia uns dels que va preparar el còctel. Els mossos els hi van ensumar les mans a un per un, i amb el que havia ajudat a fer-lo se'l van emportar. També dins d'aquesta caça de bruixes es van emportar unes noies que hi havia allà, les quals coneixien la història i sabien qui eren els autors dels fets.

Cal dir, que el noi que es van emportar com a presumpte sospitós, se'l van emportar emmanillat, i un cop a comissaria, on hi va passar les 3 quartes parts d'un dia, sols li varen donar un cafè amb llet i una magdalena i ni tan sols el van deixar acabar de menjar.

Cap al matí els mossos es van emportar el que duia la moto i el van fer cantar. AL migdia els mossos ja sabien qui era el que el va tirar i també se'l van endur cap a comissaria. Un cop a comissaria el van registrar repetides vegades i el van fer despullar. Primer el van fitxar i desprès el van fer declarar. S'hi va estar 22 hores, per beure sols li van donar un got d'aigua que havia estat utilitzat anteriorment per a algun mosso d'esquadra per fer un tallat o per beure cafè doncs encara contenia restes de sucre, i un tallat. Al matí següent li van donar una magdalena petita. A l'hora del judici se'l van emportar emmanillat cap al jutjat i el van deixar finalment amb llibertat provisional. L'acusen d'atemptat terrorista i intent d'assassinat, li pot caure 500000 pts de multa com a mínim i de 2 a 5 anys de presó. Finalment cal remarcar que els mossos que varen apallissar aquella nit al company gaudeixen d'impunitat.

Un Implicat

Els mossos d'esquadra, la policia com cal

La policia, des dels inicis dels temps, ha estat una eina al servei dels poderosos creada per defensar els seus interessos i la seva riquesa, la qual cosa ha suposat sempre castigar i reprimir la llibertat del poble, privant-lo de defensar els seus drets. Un clar exemple en la història ha estat la guàrdia civil, que va ser creada per la burgesia espanyola el segle XIX, per ofegar la revolta dels camperols que protestaven per les injustícies socials que patien.

Actualment, la Guàrdia Civil ha passat a ser història a Catalunya, arran del desplegament del nou cos de policia del nostre estimat president Jorge Puyol, els mossos d'esquadra, els quals tenen com a feina oprimir el poble treballador i maltractar l'immigrant.

Sense anar més lluny, a la comarca del Berguedà ja s'han produït una sèrie d'accions que ens demostren quin peu calcen aquesta gent. Tot seguit, us passo a detallar algunes de les moltes accions d'aquest cos policíac:

Berga, detenció a començaments del 2000 de diversos joves berguedans.

Els fets es produeixen quan efectius dels mossos arriben a un conegut bar de la ciutat per una trucada que alerta de aldarulls i baralla amb arma blanca. Aquests aldarulls són protagonitzats per un grup de joves provinents del cinturó barceloní, i que havia arribat a la ciutat feia poques setmanes. Els mossos fan diverses detencions, però curiosament els detinguts són majoritàriament joves de la ciutat que no havien participat en la baralla. Aquests joves estan incomunicats i se'ls interroga fent servir tècniques que atempten contra la dignitat i intimitat de les persones. Entre d'altres coses, s'obliga als joves a despullar-se i a fer flexions sense cap peça de roba davant dels mossos. Per si aquest tracte denigrant i humiliant no fos suficient, els mossos registren als joves i els introdueixen el dit al anus. Tampoc els deixen dormir ni menjar.

Berguedà. Pas de la Volta Ciclista a Espanya pel Berguedà, any 2000

Un jove independentista intenta aturar la Volta al seu pas per Castellar de N'Hug, reivindicant o bé el canvi de nom de la prova o bé el canvi d'itinerari, ja que considera que Catalunya no és Espanya, aquesta acció és contesta per als mossos amb una dura i forta càrrega policíaca que causa traumatismes i contusions a la cara i esquena del jove.

Berga, octubre del 2000, detenció de uns joves revolucionaris

Uns joves revolucionaris són detinguts 24 hores a la comissaria de mossos d'esquadra per unes pintades. Els joves estan incomunicats, sense menjar ni deixar-los dormir, i torturats psicològicament amb tot tipus d'amenaces durant el temps de la detenció, per no voler donar a conèixer el nom dels seus companys que van col •laborar a l'hora de fer les pintades, i als quals no es va poder reconèixer.

En aquests casos, hem pogut veure la democràcia de aquest nou cos policíac. Un nou cos policíac disfressat i amb un altre nom. PERÒ QUE NO ENS ENGANYIN!!! són els nous "grisos", que segueixen torturant al poble i maltractant a la gent. Que continuen encoberts per aquest estat capitalista que ens obliga a girar al seu voltant, i si no hi estàs d'acord llepes! Però això, us dic: No us deixeu enganyar per una gent que són catalans ni són res.

AK 47

CONSELLS PRÀCTICS EN CAS DE DETENCIÓ

En vistes de "com està el pati", creiem que les recomanacions que tot seguit us donarem poden ser d'una gran utilitat en cas de detenció perquè: company/a, no sé si ho saps, però tu pots ser el següent.

- A la comissaria:

1. Demana al teu advocat/da pel seu nom i cognoms.
2. Tens dret a que notifiquin a un familiar o amic/ca la teva situació de detingut
3. No tens l'obligació de declarar ni contestar les preguntes que et puguin formular,
4. És millor que no ho facis ja que així disposaràs de 5 minuts per parlar amb el teu advocat/da.
5. Només tens l'obligació de donar les teves dades personals (DNI, direcció ...).
6. Si pateixes alguna lesió o pateixes alguna malaltia, demana un metge/ssa
7. Evita caure en les habituals provocacions dels/les agents.

- Davant del jutge:

1. Si la teva detenció es produeix en el transcurs d'una mani, concentració o qualsevol acte públic pots declarar que vas veure la convocatòria en un cartell i que anaves a presenciar-la o a participar en aquesta. Es un bon moment per recordar-li al jutge (si et deixa) que només estaves exercint el teu dret a la llibertat d'expressió i que no pretenies provocar danys o desordre.

2. Si les acusacions són més greus sempre pots al•legar que tu no hi estaves o bé que simplement passaves per allà. Cal tenir en compte que la majoria de detencions es produeixen a gent que no ha

participat directament en els fets o que ni tant sols estaven en aquell lloc.

Esperem que aquests consells t'ajudin a no "pringar" en el cas, esperem que no, que siguis detingut, de totes maneres recorda que hi ha tres punts que són essencials:

- ✓ **La policia pot fer cas omís dels teus drets.**
- ✓ **Intenta per tots els mitjans no ficar-te nerviós/sa.**
- ✓ **I, sobretot,... QUE NO TE COJAN!**

ACTUALITAT

CÁRCELES CENTROS DE EXTERMINIO

El pasado día 1 de diciembre, presos y presas de toda la península están llevando a cabo una huelga indefinida de hambre. Los medios de comunicación ya han empezado a echar mierda sobre estas pobres personas. Les han tildado de etarras y demás... ¡¡¡ESTO ES MENTIRA!!! ¿Qué es lo que pasa aquí?, pues el asunto a la vez es sencillo y complicado de explicar, vayamos por partes:

1. El estado garantiza la explotación del hombre por el hombre, i en consecuencia el injusto reparto de la riqueza.
2. A raíz de esto la gente de clase media y baja, acaba degradándose, aparece la violencia: malos tratos a mujeres y niñ@s violaciones, robos, drogas etc....
3. El estado para poder remedio a esta situación (es decir, a la misma existencia del estado), crea las cárceles. Con esto no condenan el delito sino a la pobreza
4. Pero no pasa nada, el poder (nacional e internacional) se inventará una formula para acabar con la pobreza: El remedio será el exterminio de los y las pobres. Para esto creará un virus llamado SIDA.
5. Los y las personas en situación desesperada acceden a las drogas, y con el intercambio de jeringuillas se contagian enfermedades. Por eso SIDA+CÁRCEL= PENA DE MUERTE ENCUBIERTA

Por todo esto i más se esta luchando des de dentro y fuera de las cárceles. Pero vamos paso a paso, para comenzar exigimos:

1. **Cese de la dispersión:** Que por ejemplo una presa de Badajoz no sea encarcelada en Valencia. Son muchos los familiares que han muerto en las carreteras yendo a visitarles.

2. **Abolición del modulo FIES:** Es el "Fichero interno de especial seguimiento" con el que justifican el encierro i tortura de l@s pres@s en diminutos zulos.

3 **Libertad para enferm@s terminales:** Que al menos tengan una muerte digna y en libertad

Coordinadora ofensiva libertaria

CONTRA EL RACISME: JUSTíCIA SOCIAL!

Escric aquest breu text arrel de les jornades antiracistes que l'Ateneu Llibertari va organitzar. No pretenc criticar les jornades que considero fetes amb el més bon sentit però sí fer un comentari que hem sembla interessant i oportú. Entorn el racisme i l'antiracisme existeix un discurs que considera que existeixen unes cultures de contingut essencial i que en entrar en contacte les unes amb les altres, es produeix el conflicte –racisme, sigui biològic o cultural-. No vull negar de manera rotunda l'existència de conflictes culturals i del racisme, perquè sí existeixen però en menor

cia de conflictes culturals i del racisme, perquè sí existeixen però en menormesura del que se'ns vol fer creure. En canvi el que si que existeixen i de manera generalitzada són gravíssims conflictes socials: de caràcter laboral, alhora d'accedir a un habitatge digne, etc. El que proposo és que el conflicte cultural tant potenciat per l'administració, vol culturalitzar i per tant naturalitzar allò que en realitat són greus conflictes socials fruit del capitalisme i que tenen solució. Així doncs, el racisme no es la causa de les pràctiques excloents sinó una consequència. En aquest sentit en ocasions l'antiracisme cau en el parany d'acceptar el discurs del poder donant per evident que existeixen greus problemes culturals i separant-los dels problemes socials. El poder prefereix vendre el no solucionable problema racial o cultural que no pas afrontar i solucionar els problemes socials, ja que ells defensen la part explotadora en els esmentats conflictes. Per tant contra el racisme.
revolució social!
Salut i revolució! **Pep Cara.**

-Delgado, Manuel: "La violència com a discurs i com a recurs"

CERCS EN ALTA TENSIÓN

16 | 18 d'OCTUBRE de 2000 ▸NÚMERO 504

El Berguedà vol que Fecsa soterri totes les línies d'alta tensió

La tensión esta alterando a Cercs y no con poca razón, ya que una línea de 220000 voltios pasa por encima de sus cabezas, y en especial por encima de las cabezas de los niños y niñas de la escuela.

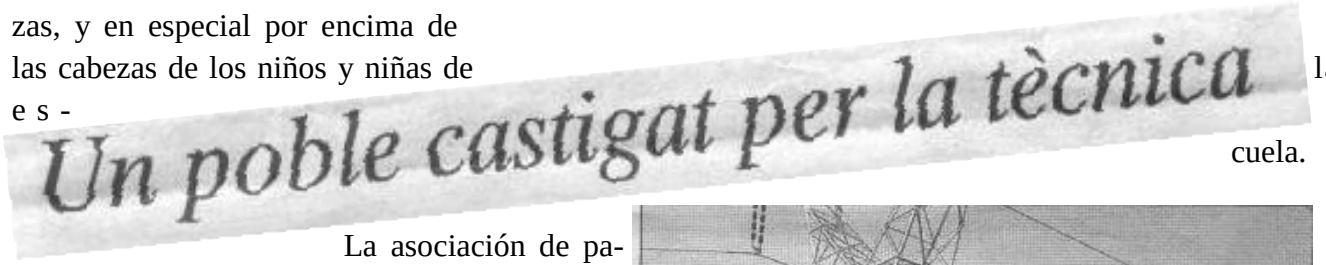
Un poble castigat per la tècnica

La asociación de padres y madres de los alumn@s del CEIP Sant Salvador situado en el barrio de Sant Jordi de Cercs, preocupados por las repercusiones nocivas sobre la salud de dichas líneas, se reunieron en asamblea en junio del 2000 y por mayoría absoluta decidieron que se trasladaran las líneas, o bien que el ayuntamiento les proporcionara otros locales antes de que empezara el nuevo curso.

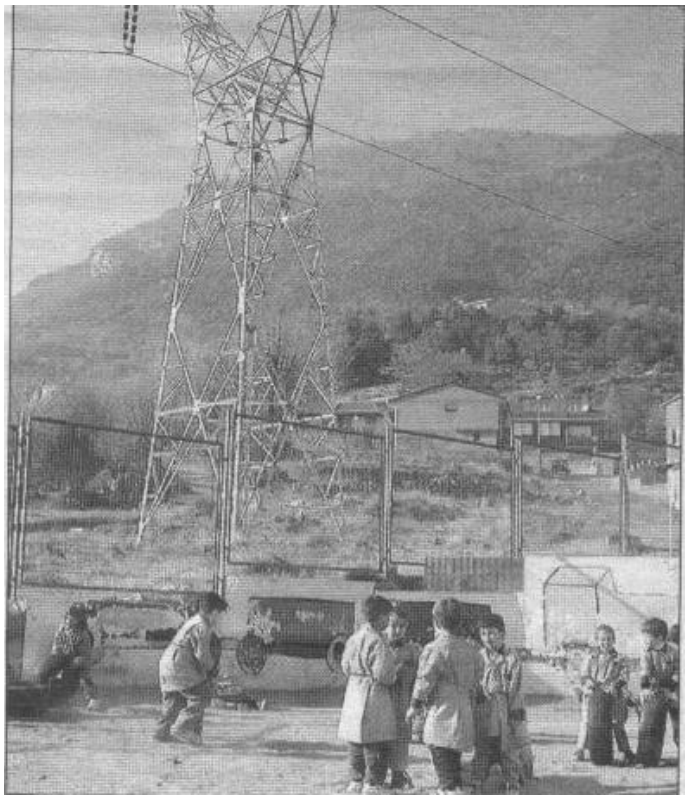

Estas decisiones se tomaron a raíz de un informe, encargado por el alcalde de Cercs Ferran Civil i realizado por Fidel Franco i Jordi Pinilla de UPC, en el cual se explica claramente los peligros de los campos electromagnéticos que producen dichas líneas. Ya que una de las propiedades de la electricidad es su capacidad para descomponer los líquidos, lo cual repercute directamente en los fluidos del cuerpo humano,

en especial en la sangre, ya que es "un liquido conductor y magnético y los cb variables provocan la aparición de turbulencias y esto afecta de manera más acusada con problemas circulatorios y coronarios..."

Esto queda constatado en dicho municipio por la alta proporción de muertos de cáncer. Este informe esta avalado por los estudios del geobiólogo Carlos Requejo de Madrid y por la Dra. J. Lea del Hospital Ramón y Cajal.

El trasllat beneficia pocs propietaris i en perjudica molts, segons els afectats

En setiembre, como las soluciones no llegaban algunos padres afectados, empezaron a movilizarse haciendo público el informe y la situación de desamparo en que estaban viviendo este problema.

Sacaron a los niños de la escuela del pueblo y los metieron en la escuela de un pueblo vecino (Bagà) en lo cual no obtuvieron ningún tipo de ayuda ni del ayuntamiento ni de enseñanza, negándoles la beca de transporte a la cual tenían derecho.

Todo esto creó un gran enfrentamiento entre los propios vecinos del pueblo, llegándose a dos situaciones extremas en un clima de "linchamiento". Por otra parte, el Ayuntamiento hace caso omiso a las propuestas de traslado de la línea realizadas por las personas afectadas. Mientras que la propuesta que parte del Ayuntamiento, afecta a cinco propietarios, los cuales lógicamente, se oponen ya que no se trata de cambiar el problema sino de solucionarlo.

Els tràmits del trasllat de la línia elèctrica de Sant Jordi s'alenteixen

Les negociacions amb els propietaris dels terrenys per on ha de passar el nou traçat avancen amb dificultats (Pàg. 2 i 3)

La polémica sigue, las soluciones no llegan, lo que deja patente la cantidad de intereses económicos ocultos en este problema i el caciquismo imperante en nuestros días en algunos pueblos de montaña.

Els riscos dels camps electromagnètics

Diversos estudis relacionen aquests camps amb problemes de salut humana

Des del articulo apoyamos a los padres en lucha y exigimos la rápida solución del problema, para bien de todos los habitantes del municipio.

"Cada nació es burla de les altres i totes tenen raó".
Schopenhauer

¡CANYA A LES ETT'S!
FORA ETT`S DEL BERGUEDÀ

Durant els darrers anys s'ha produït l'aparició i proliferació de les anomenades Empreses de "treball" Temporal. El Berguedà no ha estat una excepció, Berga ja compta amb tres exemplars d'aquesta rara espècie carronyaire que s'alimenta de la suor i la sang del nostre poble, davant la desmotivació i apatia de la majoria de gent que les patim.

Des de la nostra humil posició de treballadors/es explotats/des considerem que l'única manera de combatre-les i aturar la perpetuació d'ETT's és mitjançant la conscienciació popular sobre les conseqüències reals d'aquesta nova forma de préstec laboral.

Conseqüències:

- EMPITJORAMENT DE LES CONDICIONS LABORALS: Les ETT's sempre estan rondant la il •legalitat per a garantir una millor explotació de l'obrer i uns abusos sense precedents al mercat de treball. A més, aquestes empreses fan el que volen en temes com la higiene, la seguretat, ... ja que no existeix un control de l'activitat laboral.
- CREACIÓ D'UNA JERARQUIA SALARIAL: Provocada perquè en una mateixa empresa hi ha treballadors/es que, realitzant el mateix treball, reben diferents sous (de vegades escandalosament diferents), situació que també provoca desavinences entre els/les treballadors/es (els i les obrers/es es barallen entre ells/elles mentre el patró s'ho mira i riu).
- INSEGURETAT A LA FEINA: Els contractes són curts i sense acomiadaments (perquè cansar-se en acomiadar-te quan només hi treballares un o dos dies? És més barat).
- DESPROTECCIÓ: En cas de malaltia no es pot treballar, fet que provoca que, molt sovint els empresaris lloguin treballadors/es a les ETT's per a cobrir el lloc d'un/una treballador/a malalt llogat a la mateixa ETT. La prestació a l'atur es redueix, i com a conseqüència els subsidis són miserables i les pensions obsoletes.
- INESTABILITAT: Molt sovint et poden arribar a llogar per una o dues hores de feina, fet que, a més, provoca una manca d'estabilitat al/la treballador/a. A més, un dia pots treballar a un lloc i el següent a un altre totalment diferent, amb les corresponents modificacions de les condicions de treball, horaris, salaris ...

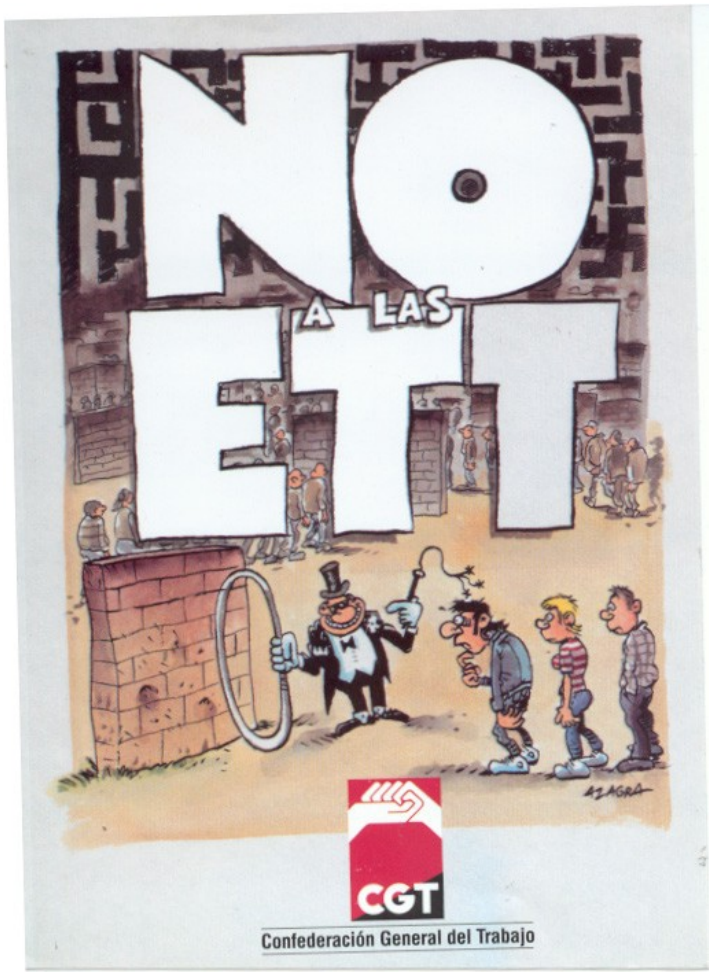

Per això, per tot el mal que causen les Empreses Traficants de Treballadors/es, hem de mostrar que no les volem, que no acceptarem el seu joc, que no ens deixarem trepitjar.

¡Si la ETT et crema ...!

UN PARADIGMA DEL CINEMA ANTIBEL.LICISTA: LA PRIMERA GUERRA MUNDIAL

Parlar de cinema bèl •lic pacifista pot semblar en un principi una enorme contradicció, sobretot si tenim en compte un dels títols més emblemàtics que ha arribat darrerament a les nostres pantalles com és la inacabable *Salvar al saldado Ryan* (Spilberg, 1998); però la veritat és que els films bèl •lics pacifistes existeixen si bé no versen sobre la Segona Guerra Mundial, conflicte entorn el qual gira un gran percentatge de treballs cinematogràfics que tenen un conflicte armat com a epicentre.

Les pel •lícules de guerra destinades al gran públic -obviant les sempre interessants produccions de caire minoritari, amb un pressupost ínfim i, en alguns casos una qualitat més que notable– se centren sobretot en dos grans conflictes del segle XX: la Segona Guerra Mundial i la Guerra del Vietnam, obviant-ne, i no per casualitat altres com la Gran Guerra, les guerres àrabo-israelianes o la mateixa Guerra Civil espanyola; dic que no és per casualitat ja que en els dos conflictes citats abans els Estats Units –no oblidem que es tracta de la indústria cinematogràfica més important econòmicament del planeta- hi tenen un paper cabdal. Per tant els films que versen sobre aquests conflictes tenen un marcat to militarista, patriòtic i chauvinista, de tota manera podem trobar joies excepcionals que se surten d'aquesta dinàmica com la extraordinària *La chaqueta metálica* (Kubrick, 1987). Aquests films patriòtics tenen, en certs casos, una qualitat cinematogràfica notable però un missatge social nul i en certs casos negatiu.

Es tracta aquí doncs de fer un comentari sobre el cinema pacifista. He escollit la Gran Guerra (1914-1918) com a subtema central, tot i que parlaré, també d'altres produccions com *La chaqueta metálica* ja citada i altres. El que podríem considerar el primer gran film antibel.licista és *Armas al hombro* (Chaplin, 1918), no cal fer comentaris entorn una obra d'un dels grans mestres de la sàtira cinematogràfica de tots els temps, un altre film a destacar és una de les primeres superproduccions de la Metro Goldwyn Mayer: *El Gran desfile* (Vidor, 1925) considerada encara avui en dia una de les grans obres cinematogràfiques de tots els temps. A continuació parlaré de dos films estrenats els anys trenta que tenen un doble valor, ja que per una banda remarquen un clar contingut antimilitarista i per altra van ser estrenats a Alemanya creant grans conflictes entre els obrers i els SS del III Reich: *Sin novedad en el frente* (Milestone, 19XX) i *Cuatro de Infantería* (Pabst, 1930). La primera va ser definida per Sam Fuller com "la millor pel •lícula bèl •lica de tots els temps perquè estava i està en contra de la guerra", aquest va ser el primer film en barrejar escenes reals de batalles amb escenes gravades en estudis; la segona és de producció alemanya, de caire quasi documental relata amb horror que el camp de batalla té poc a veure amb el camp de l'honor. Si passem a analitzar el cinema rus durant aquest període veiem que està fortament polititzat i que serveix de propaganda a un règim totalitari, tot i que hi ha obres de destacable qualitat com *El guerrillero Chapaiev* (Vassiliev, 1934). França per contra, conta amb una de les obres mestres del cinema universal: *La Gran Ilusión* (Renoir, 1937), aquest film dissecciona amb bisturí les relacions entre les classes socials i demostra que els nobles, encara que siguin de diferents països i que aquests estiguin en guerra, s'entenen millor entre ells que amb els seus soldats tot i

parlar la mateixa llengua i defensar la mateixa bandera; en aquest film destaca el repartiment amb Jean Gabin, Pierre Fresnay i el director alemany Erich Von Stroheim en el paper del cabdill alemany el capità Von Rauffenstein. El següent film a analitzar és una de les grans joies del cinema, una de les millors pel.lícules mai rodades, es tracta de *Senderos de gloria* de Stanley Kubrick rodada l'any 1957 a Alemanya, el film està basat en fets reals i tracta dels afusellaments per covardia davant l'enemic de tres innocents soldats francesos escollits a l'atzar, fa calfred un comentari ple de cinisme, el general Broulard (Adolphe Menjou) diu a en Mireau (George MacReady) tot esmorzant *"... mai he vist un assumpte similar dut amb més encert. Els homes*

han mort meravellosament bé...". La pel •lícula compta, a més, amb Kirk Douglas en el paper de coronel Dax, en la que és juntament amb la d'*Espartaco*, també de Kubrick, una de les millors interpretacions de la seva carrera.

Per trobar un darrer exemple de cinema referent a la Gran Guerra ens hem de desplaçar ja a l'any 1971 amb l'obra del famosíssim guionista en el paper de director per primera i darrera vegada a la seva vida Dalton Trumbo; es tracta del film *Johnny cogió su fusil* (Trumbo, 1971) en què es fa un retrat de l'absurditat de la guerra en un noi que ha quedat absolutament mutilat a causa d'una granada de mà, però que té el cervell intacte i observa com els comandaments militars en tenen com un objecte d'estudi, més enllà de la seva condició d'ésser humà.

Si hi ha hagut un director que ha seguit al llarg de tota la seva carrera cinematogràfica una línia antiautoritària i pacifista, tot i fer nombrosos films de guerra, aquest ha estat Stanley Kubirck. Kubrick ha tocat gairebé tots els moments de la història i sempre ha deixat anar una crítica contra l'autoritat; podríem fer una repassada a la seva filmografia antibel.licista que arranca amb la ja comentada *Senderos de gloria* (1957), continua amb un colossal (*Espartaco*, 1960), film que és una apologia clara de la revolució, *Lolita* (1962), film en què es trenquen tots els tòpics de la parella tan arrelats a la societat conservadora nordamericana; *Telefono rojo*, volamos hacia Moscú (1963) film que compta amb una magnífica triple interpretació de Peter Sellers per ridiculitzar la Guerra Freda; i ja més recentment *La chaqueta metálica* (1981), un relat esfereïdor de la guerra del Vietnam.

Aquesta relació és incompleta per força i mancada de la representació del cinema de fora dels grans circuits comercials, degut i en bona part, a la inaccessibilitat d'aquests documents i al desconeixement que en mostren les fonts consultades per a realitzar el present article.

BIBLIOGRAFIA:

- Altares. G. (1999) Esto es un infierno. Los personajes del cine bélico. Alianza.
- Aguilar, C. (1999) Guia del Video-Cine. Catedra.
- Treball inèdit de Marc Pons Canal.

MARC PONS I CANAL

NEGUEM-NOS A PARTICIPAR EN EL FESTÍ DE LA IGNOMÍNIA.

Què se n'ha fet de la consciència de classe? Existeix la classe obrera? Si bé és cert que al món hi ha explotats i explotadors, a molts diferents nivells, la cosa no és gens simple ni mecànica, ja que la identitat que permet l'esmentada consciència no ve únicament conferida pel fet de ser explotat o explotador –al marge de la resta d'elements que configuren les identitats- ja que a les societats capitalistes la majoria de la població és alhora explotada i explotadora. Per tant no hem refereixo als grans "mestres" que controlen la major part del capital mundial ni tampoc als "nadies" que diria en Galeano, aquells que "no cuestan ni la bala que los mata". No, jo vull parlar de la major part de la població de les societats capitalistes. És a dir, avui com sempre els obrers –treballadors a compte d'altri, autònoms, aturats, etc- estem explotats de manera més o menys descarada. Tanmateix l'explotat pot també exercir d'explotador. Posem per cas un cambrer, és explotat a la seva feina: la "súper-plus-vàlua", tracte vexatori per part de client o l'amo o inclús pels companys de feina, a més de la repressió policíaca, els impostos..., tanmateix es sortir de la feina l'explotat pot anar a un altre bar i exercir la seva porció de poder coercitiu, pot explotar a un altre cambrer o a la seva dona, o als fills, o pot inclús "anar de putes".

De fet se'ns incita a fer ús de la nostra petita parcel•la de poder. Perquè els "mecànics del sistema" saben que és la clau pel bon funcionament de la màquina i per evitar "avaries".

És a dir, tot i que dins l'estructura social, la major part de la població a la que hem refereixo són explotats, en les diferents situacions diàries combinen rols diversos que poden ser llegits clarament en clau d'explotació, de manera que veiem com exercim alhora d'explotats i d'explotadors. Es podria dir que participem d'una "reciprocitat generalitzada" referida a l'explotació.

Aquest fet és un fre important per a qualsevol presa de consciència de la nostra posició dins les estructures generals de la societat i possibilita que el nefast sistema actual funcioni bé. Les relacions d'explotació mútua són afavorides per diversos mitjans –publicitat, concepte d'oci, cultura de consum, etc-. No ens adonem que "el mal de muchos" segueix sent "consuelo de tontos" i seguim encaparrats en obeir i consumir llibertat light i deixar-nos explotar amb el "consol" de que nosaltres també podem explotar.

No estic fent una crida perquè ens regim d'acord amb la moral anarquista més rígida, ja que de fet el sistema no ho permet, d'altra banda això no vol dir que hàgim de ser uns inconscients i que tot valgui. Com deia J. A. Goytisolo –en explicar-nos que és la llibertat-, cal que ens neguem a ocupar seient al festí de la ignomínia, o almenys en la mesura que la incoherència que ens és pròpia ens o permeti. Crec que hem de ser conscients dels nostres actes, de les nostres incoherències i d'aquesta manera –i no sense esforç- poder dur a terme una acció quotidiana de transformació social.

Salut i anarquia!

Pep Cara.

PRES.O.S.

El sol revienta el camino,
Antes iluminaba nuestro destino.
El corazón bombea la miseria,
tiempos atrás palpitaba alegría.
Las rejas antes eran seguras,
Ahora acompañadas de alambres y amarguras.

Caminar, por el monte verde.
Soñar, con el amor en tus brazos.
Habitar, una prisión que muerde.
Respirar, sólo el aire escaso.

Tu compañero de celda ha abandonado,
le pillaron y murió torturado.
La reinserción sólo llega en papeles,
la putrefacción llena toda la miseria.
Tu mente sabes que para ellos es demente,
cuando gobierne nadie, llegará la amnistía.

Luchar, por el mundo es futuro.
Soñar, sin las pesadillas del pasado.
Vivir, repartiendo deseos de compartir.
Levantar, sonrisas nos las hemos ganado.

KANU

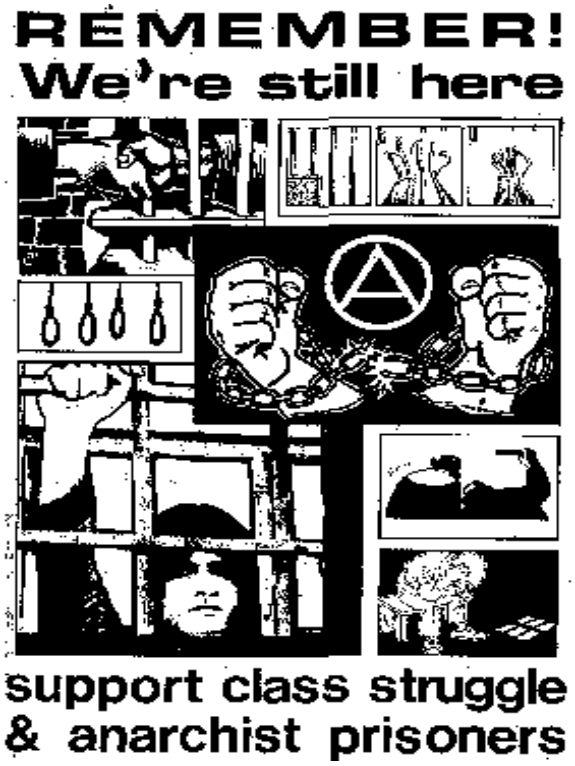

Corazón sin sangre

Todas las mañanas, de todos los días
el gran gigante, corazón sin sangre
pasea por la tierra de las penas,
Lo tiene todo controlado, es lo que erre.
mejor así, algo queda pa vivir.
Cuando despierta y sale en busca de su desayuno
Va pisoteando la calle de la libertad,
la calle de la esperanza, la calle de la paz.
Todas las noches son mas claras
cuando la noche es mas larga
-y puede que así, algo quede pa vivir.
y puede que así, algo quede pa vivir.
Durante el día gris, su motor no cesa.
El ritmo se siente, tum tum se acerca
Las criaturas de esconden en casa
Y cierran los ojos cuando pasa
Corazón sin sangre ese gran gigante
Que viene aquí, donde le dan para vivir
Que viene aquí, porque le dan para vivir
Que viene aquí, cuando le dan para vivir
Yo también oigo sus pisadas
Se acerca y tiembla este papel
Me voy acelerar la escritura
Pero no me van a callar des de aquí
Nacido para atrás y lanzado así
todas las mañanas, de todos los días
todas las semanas, de todos los meses
de todos los años, pero no de todos los siglos
ósea no de toda la vida
el gran gigante corazón sin sangre viene a por ti
si le das para vivir, viene a por ti
quien le da para vivir, viene por ti
si le das para vivir, viene a por ti
quien le da para vivir, viene por ti
todas las mañanas, de todos los días
de todas las semanas, de todos los meses
de todos lo años...

Javi Xispes "Cantautor de Combat"

CONFESSIONS A LA HUMANITAT

Sí que és veritat, que uns dels grans causants, i possiblement el majoritari, dels problemes de tot tipus, en general, són els estats i societats capitalistes, com l'espanyol, el francès etc.., que amb la seva dictadura democràtica –perquè no ens enganyem, la democràcia, una paraula tan noble i justa, com ens volen fer creure que és, no és res mes que això, on de tant en tant quan la gent es cansa de veure el dictador, n'escull un altre i així successivament- ens intenten enganyar, dient-nos que afavoreix al poble i totes aquestes coses, i aquí la pregunta que ens hauríem de fer, és: quin poble en surt beneficiat?, perquè els treballadors explotats diàriament segur que no, però ara no ve al cas. Encara que hi hagi molts imbècils i molta gent que estigui imbecil.litzada, sempre hi haurà persones que des dels seus petits racons de món intentaran subsistir i sobreviure d'una manera alternativa a aquest capitalisme que de mica en mica, al llarg del temps, sempre s'acaba convertint en feixisme degut al seu mal funcionament. També des d' altres parts del món, com per exemple , des del país de les oportunitats, el nostre magnífic salvador Estats Units, on tothom pot arribar-hi pobre i estar segur de que ho acabarà sent més, però encara podrà estar content ja que si té la sort de morir en un barri d'adinerats de classe alta, potser es molestaran i tot, i alguna persona com no de pes impressionant, amb una cartera amb els mateixos quilos que ell, es dignarà a aixecar-se del sofà si és que pot, i dir-li a algun dels seus criats que tregui el mort de davant de casa seva perquè dóna mala imatge i comença a fer massa pudor, això si, hem de tenir present que un pobre no sempre pot tenir la dignitat de morir en aquests llocs, ja que els nostres protectors policies els vigilen amb força eficàcia.

Però no ens emboliquem, ens podríem estar hores i hores criticant la dòlar-democràcia i totes aquestes coses i no acabaríem , el que volia dir ara, és que tampoc hem de culpar de tot el que passa a l'estat, sinó que hi ha moltes altres persones, molts en contra de la llei, que des de les grans multinacionals estan destruint el nostre món a una velocitat increïblement ràpida. Per exemple grans petroleres com repsol, elf, exxon/mobil, shell i BP entre d'altres; una d'aquestes grans amigues nostres com és Shell, provoca a Nigèria, una mitjana de 190 fuites de cru cada any, recolza el règim dictatorial nigerià i és la responsable de la mort de 9 persones, entre elles el representant del poble Ogoni Ken Wiwa. Posarem un altre exemple, Texaco a l'Equador ha vessat més de 65 milions de petroli i ha destruït mes de 2600 hac de selva, també recolzant durant més de 30 anys el règim dictatorial a Indonèsia. BP a Colòmbia finança una unitat militar de 5000 soldats per lluitar contra les guerrilles de nadius que defensen la seva terra i els seus drets, per torturar i matar persones que critiquen a la seva activitat i per protegir les seves instal•lacions ja que ningú les vol. Elf al Congo ha recolzat un grup armat contrari al govern democràtic, a part d'altres destruccions. La llista de barbàries que podríem recollir seria llanguíssim, però crec que amb aquests que hem anomenat ja n'hi ha prou, per veure amb qui estem col•laborant i recolzant, amb alegria i tot a vegades, quan anem a posar gasolina al cotxe o la moto.

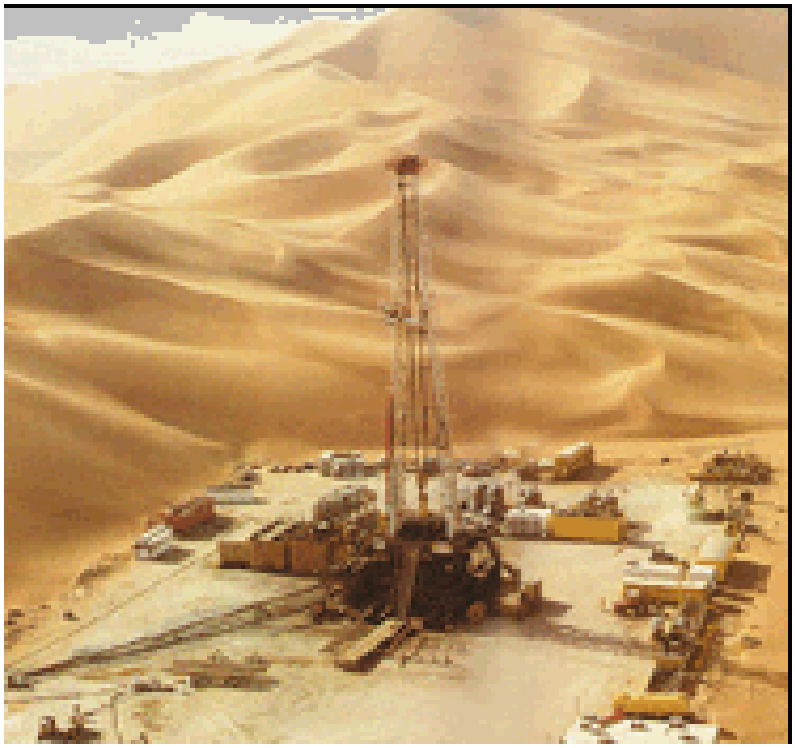

Les conseqüències que porta això, juntament amb altres destruccions dels ecosistema i la biodiversitat, com per exemple el tràfic de fustes tropicals, que porten a terme empreses dels països industrialitzats, que s'aprofiten de la pobresa dels països tropicals per aconseguir la fusta a preus sota mínims, i també els anteriorment esmentats. Estats com per exemple l'espanyol, que és el desè importador mundial de fusta tropical i on deixa veure la clara relació entre el deute extern i la desforestació a paï-

sos com Camerun, Costa d'Ivori o el Congo, Doncs, com anàvem dient, els problemes que porta això, són per exemple que el ritme d'extinció d'espècies actuals sigui 10000 vegades superior a la taxa natural d'extinció en l'època prehistòrica. Cada any desapareix entre el 2 i el 3 % de les selves tropicals, si això continua, d'aquí a 50 anys els boscos hauran desaparegut.

Amics, després d'haver llegit això, suposo o com a mínim espero que us formuleu la mateixa pregunta que jo, com pot ser, que hi hagi persones que no els hi importi ningú ni res més que ells mateixos i els seus maleïts diners que tantes persones somien, que se'ls passin pels colons si altres persones poden viure , o ho han de fer en pèssimes condicions per culpa seva, que no els importi destruir ells sols una part del planeta, només pels seus sagnats diners que tantes persones ansien, que no es parin a pensar que si no s'aturen d'aquí poc s'acabarà tot. Ja que sense arbres no hi ha oxigen, i no cal tenir un doctorat per saber que l'oxigen es vital pels humans, animals i plantes, que no pensin ni tan sols en els seus amics si és que en tenen, o en la seva família, ni que per culpa seva els nostres fills hauran de viure en un lloc mes semblant a l'infern que no pas la terra que nosaltres coneixem. COM POT SER QUE NO PENSIN EN AIXÒ!, com pot ser que no tinguin sentiments.

Per aquest mateix motiu, des de la meva insignificant i impotent situació intento fer un mínim necessari gairebé obligatori, per defensar una terra que no és de 4 cabrons. Què és pensen que amb els seus manipuladors diners ho poden comprar tot? i perquè la gent es doni compte aquí està recolzant encara que sigui involuntàriament i per necessitat?

Des de casa nostre crec que ens hem de solidaritzar amb tots els pobles que estan en perill d'extinció i amb totes les cultures oprimides, per culpa d'un capitalisme agressiu i d'unes mentalitats totalment imperialistes.

I finalment, si em permet prendre unes paraules d'un personatge Berguedà com a meves, diré que és l'amor qui m'empeny a lluitar per la justícia que aquesta terra m'està demanant, i mentre l'home no entengui la raó d'estimar l'indret on viu, al seu voltant, jo seguiré lluitant ara i fins al final

PEPE

RECOMANACIONS

CONTRA-INFOS:

Contra-infos és un fanzine de contrainformació setmanal on s'exposa tota mena d'informacions tan locals com mundials, destaquem la seva constància alhora de fer-nos arribar de forma puntual tot allò que ens neguen a mostrar-nos els mitjans d'intoxicació sotmesos al poder. La subscripció és gratuïta, l'únic requisit és enviar els diners pels segells. Adreça per subscripció:

C/ Blasco de Garay 2
08004 Barcelona
telf: 93/4426253 o adreça: zitzania@sindominio.net

LA REPRESIÓN DEL DESEO MATERNO Y LA GÉNESIS DEL ESTADO DE SUMISIÓN INCONSCIENTE

Por Casilda Rodrígares & Ana Cachaferiro, editorial "Madre Tierra", Madrid 1995

Las autoras de este libro, dos de las iniciadoras de la Asociación Atinpatriarcal, hacen una reflexión sobre el matrimonio y la sumisión inconsciente, relacionando la anulación social de la madre y la inexistencia de un orden simbolico materno con el bloqueo de los deseos de las criaturas, su abandono y su sufrimient.

Según las autoras este deseo, la verdadera condición de la criatura que lleva a la búsqueda del bienestar y al apoyo mutuo es transformado en miedo, carencia y necesidad, la cual lleva a la competencia y a la propiedad y casi inevitablemente al estado de sumisión.

Esta espiral de carencia y miedo a carecer hacen que las relaciones de tú a tú entre los amantes se conviertan en relaciones de sumisión y autoridad con toda la carga de miedo, competencia, sentimientos de propiedad, celos e inseguridades que ello conlleva.

TOTS ELS DILLUNS A LES 20:00 H., L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ **REALITZA LA SEVA ASSEMBLEA.**
PENSA I ACTUA, PARTICIPA!

L'ASSEMBLEA REDACTORA DEL PÈSOL NEGRE ES REUNEIX ELS DIJOUS A LES 20:00 HORES, A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ.

PER POSAR-TE EN CONTACTE AMB NOSALTRES, PARTICIPAR EN EL PÈSOL O FER-NOS ARRIBAR TREBALLS: POTS VENIR A L'ASSEMBLEA DEL PÈSOL, FER SERVIR L'APARTAT DE CORREUS 16 DE BERGA (08600), O ENVIAR-HO A L'ATENEU LLIBERTARI (C./ PINSANIA S.N); INDICANT "PÈSOL NEGRE" AL SOBRE. TAMBÉ POTS FER SERVIR EL CORREU ELECTRÒNIC:

pesolnegre@mixmail.com

L'ASSEMBLEA DEL ***CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS*** *ES DUU A TERME EL DISSABTE A LES 15:30 H. AL BAR ESCAC. SIGUES LLIURE I CULTURITZA'T.*

PARTICIPA!

A finals de gener es farà la propera comanda de la Cooperativa de Consumidors del Berguedà de productes biològics.
Si estàs interessat/da pots demanar informació a l'Ateneu Llibertari del Berguedà

CONCURS DE DIBUIXOS

Salut companys/es, degut als nostres esforços per continuar tirant endavant aquesta (puta mare!!!) revista de crítica, denúncia, bla, bla, bla... Farem un sorteig entre tots els dibuixos que ens arribin, per a fer samarres del Pèsol. I hay premio!!!. Podeu fer arribar els vostres dibuixos a l'Ateneu Llibertari del Berguedà (c/Pinsania, Cal Corneta) o bé, per correus, a Cal Corneta s/n (baixos). Més informació a l'Ateneu.